

Het verhaal van hertvrouw

Bertien van Woelderren

Ik zit met gekruiste benen op bed en Jos, mijn geliefde, begint heel simpel drietong te zingen. Eigenlijk weet ik niet waarom hij dat doet, maar het klinkt prettig en meeslepend. Ik laat me meeslepen en feitelijk kom ik in een lichte trance terecht. Met mijn ogen dicht laat ik mijn lichaam bewegen op het geluid, precies zoals mijn lichaam dat vanzelf aangeeft en ineens zit ik in een verhaal. Ik vertel Jos dat ik spannende beelden zie en vraag hem of hij wil luisteren naar wat er vanzelf als verhaal binnenkomt.

Dit verhaal ging over mensen die hun temperament in de vorm van een kleurige bal aan een groot vuur durfden toe te vertrouwen en door middel van dit ritueel meer zicht kregen op hun ware zelf, hun essentie of diepste kern. Dit verhaal komt niet in dit boek voor, simpel omdat ik er nooit meer contact mee heb gehad en de herinnering me in de steek laat. Wel was het de eerste ervaring met de archetypische verhalenring die kennelijk, net zoals de lagen van de dampkring, qua energie om onze aarde heen cirkelt.

Het tweede verhaal wat ik min of meer op dezelfde wijze 'las' en vertelde is het verhaal van Hertvrouw. De eerste beelden startten zo ongeveer midden in het verhaal, waar Djorn, de waanzinnige man, uit een boom springt om Hertvrouw te overheersen. Het was of ik midden in een film startte om al manipulerend, door met de film de beelden steeds meer achterwaarts of voorwaarts te 'duwen'. uiteindelijk het begin en het einde van de historie te pakken kreeg.

Ik geloof dat het na dit verhaal was dat ik me ging afvragen wat er nu feitelijk gebeurde. Ik kende van te voren de verhalen niet en toch waren ze er.

Sinds 1984 heb ik een zelfstandige praktijk in het lezen van aura's en chakra's, ofwel de patronen die ten grondslag liggen aan de wijze waarop iemand in het heden vorm geeft, ten goede of slechte, aan zijn leven. Het 'lezen' van het zgn. ongeziene was dus absoluut niet nieuw voor mij, maar deze verhalen die me a.h.w. werden aangereikt of me overkwamen was een geheel nieuwe sensatie.

De laatste aanwijzing die ik kreeg voor het oplossen van dit sympathieke raadsel was een beeld van een grootmoeder uit het hoge noorden van Europa die ik verhalen zie en soms hoor vertellen gedurende de lange winternachten die het Europese noorden kent. Om haar heen zie ik een wat ruig volk dat luistert naar de wijsheid van haar vertelsels. Buiten is het koud en de natuur slaapt. Het is een harde tijd met hard werken om te overleven. Maar het is ook de tijd voor verinnerlijking, de tijd om de belevenissen van de zomer om te zetten in innerlijke winst; begrip en inzicht, oogsten wat het Ik in de actieve zomertijd gezaaid heeft, kortom het bewandelen van het natuurlijke medicijnwiel.

Zelf ben ik nooit in Scandinavische landen geweest, en toch komt de grootmoeder me zeer vertrouwd voor. Soms denk ik dat ik haar ben en dan weer is ze een ander. Soms geeft ze me tips, bijvoorbeeld over de overgang waarin ik zit, dan weer zie ik haar lange tijd niet. Zij is het me liet zien dat ze de verhalen die ze vertelt 'leest' uit de archetypische verhalen aura die er om de aarde heen ligt een verklaring wellicht waarom bij volkeren op diverse plekken op deze aarde soortgelijke verhalen in omloop zijn.

Zij is ook degene die me vriendelijk maar ook duidelijk onder druk zette de verhalen op schrift te stellen, omdat anders ons contact niet langer zinvol zouden zijn. De verhalen moeten kennelijk in een nieuw jasje gestoken worden zodat ze weer in deze tijd gelezen kunnen worden en voeding voor de ziel kunnen zijn. Op het meer aardse vlak zette Jos (inmiddels mijn echtgenoot) me ook onder druk, maar meer omdat hij weet hoeveel ik van verhalen houd. Ik vind het heerlijk verhalen te vertellen of er naar te luisteren, hij houdt van mijn verhalen en ziet me graag gelukkig.

Grootmoeder liet me beelden zien over haar leven in het hoge noorden en ze wil ook graag dat die beelden doorgegeven worden.

Muze is klein en fragiel met een enorme geestkracht, een zeer ontwikkeld gevoel over wat mensen bezielt en een ruim gevoel voor humor. Ze draagt haar haar in een kleine grijze knot. Hoewel ze haar stem niet luid gebruikt, luisteren de mensen als grootmoeder iets te vertellen heeft. In de lente zie ik haar met haar kleindochter een prachtig fris bloemig veld instappen. Beide vrouwen, volwassene en kind genieten van de pracht en keur van bloemen die de natuur elk jaar weer brengt.

Als de jubel van de veelkleurigheid geconsumeerd is, start het onderwijs van grootmoeder. Ik zie haar met veel liefde en geduld wijzen op de bladvorm en groeiwijze van bepaalde geneeskrachtige kruiden. Samen zie ik ze met veel omzichtigheid en liefde voor al wat leeft wortels uitgraven om ook daarvan de vorm en werking te bestuderen. Jaar in, jaar uit, met veel geduld en wijsheid gaat dit onderwijs door tot de kleindochter een ware geneeskrachtige Shamanka is geworden.

Vaak heb ik me verbaasd dat de grootmoeder niet de eigen dochter onderwees, maar steeds krijg ik als antwoord dat het ware onderwijs zit bij de vrouw met levenservaring en dat de verhouding moeder-dochter te intens en dichtbij is om goed en geduldig onderwijs te leveren. Het zij zo.

In roestige winternachten zitten de mannen en vrouwen om het vuur. Vooral de mannen stralen de agressie uit die hoort bij overleven, zorgen voor huis haard en veiligheid. Er heerst een zeker cynisme dat de onzekerheden van het overleven moet maskeren. In de zomer is het bier gebrouwen, in de winter dient de alcohol om de koude te verdrijven en het cynisme een wat afgezwakte vorm te geven. Hoe gemakkelijk zou deze sfeer kunnen omslaan in echte agressie, nijd of afgunst. Grootmoeder voelt de sfeer van de grote dorpsfamilie waarvoor ze zorg draagt en roept iedereen bij elkaar. Het is tijd voor verhalen. Afwachting hangen de mannen met een kroes bier in de handen tegen de grote schouw aan of om de tafel; vrouwen herstellen kleren en doen van alles met de handen dat nodig is en dat tevens het ritme van rust en vrede inbrengt.

Grootmoeder zit op de grond en doet haar ogen dicht. Vanzelf wordt het stil. Dan opent ze haar ogen en kijkt stuk voor stuk de mensen van het gezelschap aan. Het is dan dat ze weet welk verhaal de gemoederen weer tot bedaren zal brengen en wat de goede voeding is voor de gezamenlijke groepsziel; een verhaal waarin iedereen dat stukje wijsheid en bezieling kan vinden dat de komende dagen als vanzelf gevuld lijken.

Tenslotte is het de kleindochter of de dochter die ooit verhalende grootmoeder zal worden. Dat geheim wordt geopenbaard als de tijd daartoe rijp is.

Grootmoeder, ik hoop jouw verhalen waardig te lezen en in mijn taal ongeschonden op papier te krijgen. Moge je hulp en liefde me al die tijd vergezellen, opdat ik zelf een waardige grootmoeder moge zijn.

Bertien van Woelderren
Baarn, augustus 1997